

У Краљевини Југославији професија психолог се тек назирала, па психолога није ни било у политичком животу. Први разлог, и то мучан, за сусрет психолога с политиком у ФНР Југославији био је Информбиро 1948. године. Психолози који су осуђивани због тога су били: Јован Митић (завршио психологију после робије), Велимир Филиповић (пре рата завршио краљевску војну академију, а психологију после робије), Галиб Сулејмановић (на робију отишао као студент, један тих и по нарави благородан човек који је, изгледа, до краја живота веровао у неку своју слику о Совјетском савезу као у неку утопију), и напослетку Никола Богдановић из Црне Горе.

Студентске демонстрације 1968. биле су „прослава” двадесетогодишњице Четрдесет осме, у којој су, као чланови Савеза Комуниста Југославије, учествовали Иван Ивић, Радојица Бојановић, Бора Кузмановић, па и Жарко Кораћ..

Деведесетих година прошлог века, уз вишестраначки живот долази и нова генерација психолога који се ангажују у политици као опозиционари. Неки оснивају или учествују у оснивању нових странака (Кораћ – Социјалдемократска унија, Жарко Требјешанин – Српска либерална странка, Кузмановић – Демократски центар). Неки су само чланови странака, с нижим или вишим партијским функцијама (Мила Алечковић Николић, Тинде Ковач Церовић члан ГО ДС), с краћим партијским стажом (Алечковић, Требјешанин) или дужим партијским стажом (Борис Тадић, Александра Јанковић, Кораћ, Кузмановић). Неки или неке биће на државним функцијама а да при том нису ни у једној странци (Мирјана Васовић – помоћник министра за образовање и културу СРЈ, Љиљана Баћевић – амбасадорка Србије у Грчкој).

О психолозима у политици

Пише: Златко Богатиновски
недеља, 08 јул 2012 07:06

О психолозима у политици

Пише: Златко Богатиновски
недеља, 08 јул 2012 07:06

[REDACTED]